

Arrest

nr. 204 847 van 4 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Avenue des Gloires Nationales 40
1083 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 mei 2018 houdende bevel tot terugnrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 mei 2018 wordt de verzoekende partij de beslissing tot terugnrijving gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“mevrouw :

naam [F.]
voornaam [F.B.]
geboren op 22.09.1942
te Everett-Massachusetts
geslacht (m/v) Vrouwelijk
die de volgende nationaliteit heeft Verenigde Staten van Amerika
wonende te [....]
houder van het document PASPOORT nummer 450150435
afgegeven te usa op : 11.05.2009
houder van het visum nr. [....] van het type [....] afgegeven door [....] geldig van [....] tot [....] voor een
duur van [....] dagen, met het oog op : [....] afkomstig uit Miami met TUI Belgium TB218 (het gebruikte
transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht),

op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd,
krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,
het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

(F) Heeft reeds gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de
lidstaten van de Europese Unie verbleven (art. 3, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980, en
art. 6, paragraaf 1, inleidende formule, en paragraaf 1bis, van Schengengrenscore) Reden van de
beslissing: Betrokkene is in bezit van een vervallen Belgische verblijfskaart die op 02.02.2018
geannuleerd werd. Betrokkene heeft reeds van 13.10.2017 tot 10.04.2018 op het Schengengrondgebied
verbleven zodoende heeft zij de periode van 3 maanden op 6 maanden overschreden. Haar toegelaten
verblijfsduur van 90 dagen op 180 is overschreden. (136 dagen)
[...]"

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging
voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst
dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te
bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende
de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna:
de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve
rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging
van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke
tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.
Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid
kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de
tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats
zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen
gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of
teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing
van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."*

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 24 mei 2018 van haar vrijheid werd beroofd en sinds 24 mei 2018 wordt vastgehouden in het transitcentrum Caricole. Omwille van de vasthouding met het oog op haar terugdrijving is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving heeft plaatsgevonden.

De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wat de beslissing tot terugdrijving betreft.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Er moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. In wat als een enig middel kan worden beschouwd betoogt de verzoekende partij als volgt:

« Le moyen unique est pris de la violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, des principes généraux de bonne administration, en particulier le devoir de minutie.

A. EN DROIT

a) *De l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme*

1.

L'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme est une norme de droit supérieure consacrant un droit fondamental dont les particuliers peuvent directement se prévaloir devant les autorités administratives et juridictionnelles en Belgique. Ledit article énonce, dans les termes suivants :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

2.

Afin d'invoquer la violation de l'article 8 de la CEDH, le requérant doit pouvoir démontrer que son grief tombe dans le champ de l'une des quatre dimensions garanties par cette disposition, à savoir la vie privée, la vie familiale, le domicile ou la correspondance. Pour apprécier si une plainte emporte violation de la Convention, il revient au juge procéder à un examen en deux étapes :

i. *Déterminer si la plainte tombe dans le champ d'application de l'article 8*

L'article 8 de la Convention ne définit pas la notion de « vie familiale », ni la notion de « vie privée ». Les deux notions sont des notions autonomes, lesquelles doivent être interprétées indépendamment du droit national. En l'absence d'une définition légale de la « vie familiale », la Cour européenne des droits de l'homme (Cour EDH) énonce dans sa jurisprudence que ce sont les liens familiaux de facto qui seront

examinés à la lumière de l'article 8 de la Convention . Il doit apparaître, dans les faits, que les liens personnels entre les membres de la famille est suffisamment étroit .

Quant à la notion de « vie privée », il s'agit d'une notion large ne se prêtant pas à une définition exhaustive . Cette notion peut englober de multiples aspects de l'identité physique et sociale de l'individu . La Cour EDH a ainsi précisé que le droit à la vie privée ne se limite pas uniquement au « cercle intime » mais englobe une sphère dans laquelle toute personne peut librement construire sa personnalité et s'épanouir dans ses relations avec d'autres personnes et avec le monde extérieur .

ii. En cas de réponse positive à la première question, déterminer s'il y a eu une ingérence dans l'exercice des droits protégés par l'article 8, ou s'il existe une obligation positive de l'Etat au regard de cette disposition

La Cour EDH distingue à cet égard deux types de situations concernant les étrangers : soit il s'agit d'une première admission, soit il s'agit de la perte d'un droit de séjour acquis.

En cas de première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et qu'il n'y a dès lors pas lieu de procéder à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la Convention. Néanmoins, il convient dans ce cas d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive de permettre le maintien et le développement de la vie privée ou familiale . Cet examen s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cet examen que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la Convention .

En cas de décision mettant fin à un séjour acquis, la Cour EDH admet qu'il y a ingérence de l'autorité dans l'exercice des droits protégés par l'article 8 de la CEDH et qu'il convient de prendre en considération le deuxième paragraphe de cette disposition. En cas de constat d'ingérence, il revient ainsi au juge de vérifier si l'ingérence respecte les trois conditions cumulatives suivantes :

- o L'ingérence est-elle prévue par la loi ?*
- o Poursuit-elle un but légitime ?*
- o Est-elle nécessaire dans une société démocratique ? Cette dernière condition implique un test de proportionnalité. Il incombe ainsi à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.*

Enfin, il convient en outre de tenir compte du fait que les exigences de l'article 8 de la Convention, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 . L'autorité administrative est ainsi tenue de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance .

b) De l'obligation de motivation formelle

Selon la jurisprudence constante du Conseil d'Etat, tout acte administratif doit reposer sur des motifs matériels exacts, pertinents et admissibles en fait et droit, lesquels doivent ressortir du dossier administratif .

Dès lors qu'un acte est soumis à l'obligation de motivation formelle – comme c'est le cas en l'espèce – les juridictions ne peuvent avoir égard dans leur contrôle qu'aux motifs exprimés dans l'acte .

La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs énonce, en ses articles 2 et 3, dans les termes suivants :

« Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate »

L'objectif de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs imposée par l'article 2 de la loi du 29 juillet 1991 est exprimé dans les travaux préparatoires à l'adoption de ladite loi, dans les termes suivants :

« A l'administré, la motivation procure la possibilité d'être informé des motifs de l'acte administratif en même temps qu'elle lui permet de pouvoir discuter en toute connaissance de cause avec son auteur, de manière à éventuellement pouvoir 'aménager' la décision. En cas de recours, le requérant informé des motifs d'un acte contesté sera plus à même d'organiser ses moyens. Enfin, elle constitue le gage d'un examen sérieux et impartial de l'affaire » (Nous soulignons).

Il existe une jurisprudence abondante du Conseil d'Etat, laquelle précise notamment que :

« Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. La motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce » (Nous soulignons).

c) Du devoir de minutie

En vertu du devoir de minutie – principe général de bonne administration –, « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer ». Ce principe « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (Nous soulignons).

B. APPLICATION EN L'ESPECE

1.

En l'espèce, force est de constater l'existence d'une vie privée et familiale dans le chef de la requérante. La requérante vit en effet en Belgique depuis 1965 de manière ininterrompue, soit plus de 40 ans. Elle y a obtenu un droit de séjour permanent, y a élevé ses enfants et vécu en famille, travaillé, créé son cercle d'amis et mené ses activités de loisirs, payé ses impôts, reçu sa pension, effectué l'ensemble de ses consultations médicales, etc. etc. (Voy. pièce 3). Bref, la requérante a tout simplement mené depuis 1965 jusqu'à ce jour une vie normale de résident belge.

Etant ces dernières années à la retraite, la requérante a davantage voyagé – profitant de passer du temps avec son fils aux Etats-Unis et sa fille à Genève. Il n'empêche que la requérante a toujours gardé le centre de ses intérêts en Belgique et ne s'est jamais établie à l'étranger (ses voyages n'excédant jamais plus de quelques mois – Voy. copie de son passeport, pièce 3). Suite à la perte de son logement social à Jette, la requérante a demeuré un temps chez sa fille à Halen, ainsi que chez son ex-mari à Saint-Gilles. Depuis novembre 2017, la requérante a emménagé seule dans un petit appartement à Forest, chaussée d'Alseberg n° 165 (Voy. contrat de bail et preuve du paiement de la garantie locative, pièce 3).

La vie privée et familiale de la requérante était parfaitement connue de l'autorité au moment de l'adoption de l'acte querellé : non seulement en raison de l'historique du séjour de la requérante sur le territoire mais également par l'envoi, le 19 janvier 2018, d'une demande de réinscription à l'Office des étrangers, service Long séjour, accompagnée d'une série de pièces démontrant sa présence sur le territoire belge ces dernières années (pièce 3).

Il y a lieu de conclure que la plainte de la requérante tombe dans le champ d'application de l'article 8 de la CEDH.

2.

Il convient ensuite de constater que l'acte attaqué constitue une ingérence dans le droit de la requérante au respect de sa vie privée et familiale.

La requérante disposait en effet d'un droit de séjour permanent (carte C, Voy. pièce 3). En raison de la perte de son logement social à Jette et de son alternance entre Saint-Gilles, chez son ex-mari, et Halen, chez sa fille, sans s'être domiciliée à une nouvelle adresse, la requérante s'est vue radier d'office. La requérante l'a appris à sa grande surprise lorsqu'elle a voulu se domicilier en octobre 2017 dans la

commune de Forest. L'administration ne l'a toutefois informée que de sa radiation et de la nécessité de faire une demande de réinscription auprès de l'Office des étrangers en prouvant qu'elle n'avait pas été absente du territoire, ce que la requérante a fait. A aucun moment, la requérante ne fut informée d'une quelconque perte de son droit de séjour ou de l'annulation de sa carte C.

Pensant qu'elle pouvait voyager avec son passeport et sa carte C périmée, la requérante a rendu visite à sa famille à Miami pour une durée d'un mois et demi. A son retour le 24 mai 2018, elle s'est vue refuser l'entrée sur le territoire belge. La décision de refoulement dont la requérante a ainsi fait l'objet est certainement constitutive d'une ingérence dans son droit au respect de sa vie privée et familiale. Bien que cette décision ne constitue pas elle-même une décision de retrait de séjour, elle s'apparente, de facto, à une telle décision – la requérante ne s'étant jamais vue notifier la perte de son droit de séjour et se retrouvant, par l'effet de la décision attaquée, dans l'impossibilité de regagner le territoire.

3.

Compte tenu de ce qui précède, il y a lieu de vérifier si l'ingérence commise par l'autorité remplit les trois conditions cumulatives prévues à l'article 8, § 2 de la CEDH.

L'ingérence est certes prévue par la loi – la requérante n'étant pas en possession d'une carte de séjour en cours de validité – et cette ingérence pourrait être considérée comme conforme à l'un des buts énoncés à cette disposition.

Il reste à déterminer si, compte tenu des circonstances, une telle ingérence était « nécessaire dans une société démocratique », autrement dit, respecte-t-elle le principe de proportionnalité ? Afin que soit respectée cette condition, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte. Il doit ainsi pouvoir être vérifié qu'avant d'adopter la décision litigieuse, l'autorité administrative se soit livrée à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance .

En l'espèce, la décision attaquée est motivée comme suit :

(...)

La décision motive ainsi le refoulement de la requérante pour le motif que « L'intéressée est en possession d'une carte de séjour belge expirée qui a été annulée le 02.02.2018. L'intéressée a déjà demeuré sur le territoire Schengen du 13.10.2017 au 10.04.2018 de sorte qu'elle a dépassé la période de 3 mois sur 6 mois. Sa durée de séjour de 90 jours sur 180 est dépassée. (136 jours) ».

L'autorité semble ainsi considérer que la requérante habiterait aux Etats-Unis et qu'elle aurait dépassé la période de séjour de 90 jours autorisée sur le territoire de l'espace Schengen. Excepté la mention de l'expiration et de l'annulation de la carte de séjour de la requérante, absolument aucune mention n'est faite de l'historique de la requérante sur le territoire belge et de sa situation concrète, en particulier de sa demande de réinscription introduite en janvier 2018 de laquelle il ressort que la requérante réside toujours à Bruxelles et y dispose de l'ensemble de ses intérêts familiaux, sociaux et économiques et que, bien que radiée d'office, elle n'a en réalité jamais quitté le territoire belge plus de quelques mois par an.

La requérante s'est ainsi vue refuser l'accès au territoire comme une simple touriste qui aurait dépassé la période de séjour autorisée, alors pourtant qu'il ressortait clairement de son dossier administratif qu'il s'agissait de la situation inverse, à savoir que la requérante était établie en Belgique et avait effectué un simple aller-retour aux Etats-Unis.

Il appert ainsi que l'autorité administrative a adopté la décision attaquée en s'abstenant de se livrer préalablement à un examen rigoureux de la cause, sur base des éléments dont elle avait – ou devait avoir – connaissance. Bien que la requérante n'entrait pas dans les conditions du droit au retour prévu à l'article 19 de la loi du 15 décembre 1980 (puisque son titre de séjour avait expiré), l'autorité disposait d'informations démontrant que la requérante ne s'était jamais absentée du territoire plus d'un an et était justement dans l'attente d'une réponse de l'Office des étrangers sur sa demande de réinscription pour pouvoir ensuite solliciter le renouvellement de sa carte de séjour.

Il appartenait donc, à tout le moins, à l'autorité de vérifier que la décision attaquée ne constituait pas une atteinte disproportionnée aux droits de la requérante protégés par l'article 8 de la CEDH et de

montrer dès lors, dans la décision prise, qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

A défaut pour l'autorité d'avoir procédé à un tel examen au regard de l'article 8 de la CEDH, et compte tenu des circonstances de l'espèce, il y a lieu de constater que la décision attaquée viole l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme

Ce faisant, la partie adverse a également violé son devoir de minutie, dès lors qu'elle a omis de prendre en considération l'ensemble des éléments du dossier, n'a pas raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce et n'a donc pas adopté sa décision en pleine connaissance de cause.

Enfin, la décision attaquée ne contenant aucune mention relative à la vie privée et familiale de la requérante et de l'examen de proportionnalité qui aurait été effectué par l'autorité à cet égard, il y a lieu de constater que la décision est inadéquatement motivée, en violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991.

Pour le surplus, il y a lieu de constater, eu égard à la situation de la requérante, telle que portée à la connaissance de l'Office des étrangers dans sa demande du 19 janvier 2018, que la décision attaquée constitue une atteinte disproportionnée au droit de la requérante au respect de sa vie privée et familiale.

De sorte que le moyen unique sera déclaré sérieux. »

2.3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt *prima facie* vast dat *in casu* de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing. Zo wordt gewezen op de artikelen 3, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en op artikel 6 § 1, inleidende formule en § 1bis van de Schengengrenscore en wordt vermeld dat verzoekende partij in het bezit is van een vervallen Belgische verblijfskaart die op 2 februari 2018 geannuleerd werd alsook dat verzoekende partij van 13 oktober 2017 tot 10 april 2018 op het Schengengrondgebied heeft verbleven en zodoende de periode van 3 maanden op 6 maanden heeft overschreden

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.3.5. Verzoekende partij betoogt in essentie dat zij sedert 1965 woonachtig is in België en er een permanente verblijfsvergunning had. Zij bevestigt dat zij veel reisde en regelmatig verbleef bij haar zoon in de Verenigde Staten en bij haar dochter in Genève maar dat zij haar belangen in België behield. Verzoekster is in 2017 naar de Verenigde Staten gereisd. Zij reisde in het bezit van haar vervallen verblijfskaart en haar paspoort en werd bij terugkeer aan de grens tegengehouden.

Verzoekster betoogt verder dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in haar privé- en gezinsleven, dat deze inderdaad door de wet is voorzien aangezien zij niet in het bezit was van een geldige verblijfskaart, maar dat zich de vraag stelt of het principe van de proportionaliteit wel gerespecteerd werd.

2.3.6. Artikel 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de toegang kan geweigerd worden aan de vreemdeling die het Rijk poogt binnen te komen zonder de bij artikel 2 vereiste documenten.

Verzoekende partij betwist de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat zij over een vervallen verblijfskaart beschikt, zij betwist evenmin de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing, met name artikel 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 6, § 1 en 1bis van de Schengengrenscore.

2.3.7. Het betoog van verzoekende partij komt er in essentie op neer dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij een verzoek tot herinschrijving heeft ingediend in januari 2018 waaruit blijkt dat zij nog steeds in Brussel verblijft waar zich het centrum van haar familiale, economische en sociale belangen bevinden. Verzoekende partij kadert dit alles ook binnen het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM.

In tegenstelling vooreerst tot wat verzoekende partij laat uitschijnen houdt artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier (cfr. RvS 28 november 2017, nr. 239.974)

2.3.8. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens de vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale

grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het gezins/privéleven van de verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in voornoemd artikel 8, alinea 2.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en betoogt dat haar gezins- en privéleven zich in België situeert, merkt de Raad op dat de term '*familie- en gezinsleven*' zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM, een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Voor zover de verzoekende partij zich wenst te beroepen op een familieleven met kinderen laat de Raad gelden dat, waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen (schoon)ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, *Onur/Groot-Brittannië*; *Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

In casu heeft verzoekster drie meerderjarige kinderen, respectievelijk verblijvende in de Verenigde Staten, Zwitserland en België. Zij verdeelt haar tijd over deze drie kinderen door regelmatig naar de Verenigde Staten en Zwitserland te reizen en er enige tijd te verblijven zoals ook blijkt uit een kopie de bladzijden van haar paspoort toegevoegd aan haar verzoekschrift.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met haar dochter in België vertoont. Verzoekster betrok immers een appartement in Vorst en beschikte over een pensioenuitkering waaruit evenmin een financiële afhankelijkheid blijkt.

Verzoekster die bovendien afgeschreven is van ambtswege sedert 27 januari 2015 toont evenmin aan dat zij een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM heeft opgebouwd. Het is immers door haar afwezigheid van het grondgebied en het regelmatig vertoeven in de Verenigde Staten en Zwitserland dat zij van ambtswege werd afgeschreven.

Bovendien leidt de bestreden beslissing niet noodzakelijk tot een definitieve scheiding met haar vermeend privé- en haar familieleven. De bestreden beslissing ontzegt verzoekster de toegang maar zij maar zij kan ten gepaste tijde wel degelijk toegang krijgen op het grondgebied gedurende een termijn van 90 dagen op 180 dagen. Niets verhindert verzoekster bovendien om een verblijfsrecht aan te vragen via de geijkte procedures.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekster enerzijds, die *in se* erin bestaan om haar gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel verzoekster niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden dienaangaande gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

De toelichting van verzoekende partij laat op het eerste gezicht niet toe vast te stellen dat verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld. Evenmin ligt op het eerste gezicht een schending van de materiële motiveringsplicht voor.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig.

2.3.9. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

A. VAN ISACKER